

Moira Buffini



Host

ZPĚVOZÁŘ

Loví ty, co září

ZPĚVOZÁŘ

Moira Buffini

Moira Buffini



ZPĚVOZÁŘ

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Songlight

Text © Moira Buffini, 2024

All rights reserved

Map and illustrations © David Wyatt

Cover design by Faber

Translation © Magdaléna Musichina, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2963-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-2964-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2965-0 (MobiPocket)

Midie



Řeka Montsan

• REEM

PLÁŽ MONTSAN

• CARAQUET

AYLAND

• FORT PEREGRIN

• FORT ABUNDANCE

Almské úžiny

Jezero Lunen

STOMŮŘÍ

BRIGHTLINGHELM

• Řeka Isis

WHITECLIFFE

MEADEVILLE

SIDONOVO MOŘE



NORTHAVEN

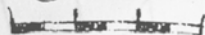
Řeka
Borgas

TRŽIŠTĚ
BORGAS

BRIGHTLAND
GREENSWARD

VELKÝ PALANTSKÝ OCEÁN

50 mil



*Obdar nás, již vždy hledáme rovnováhu,
moudrostí, abychom mohli býti pastýři stvoření.*

Starodávná modlitba k bohyni Gale
Fragment z *Knihy trýzně*

Prolog

KAIRA

Naposledy vycházím ze svého pokoje. Nemůžu si vzít nic s sebou, protože to musí vypadat, že jdu jen na nákup, jako obvykle. Oblékám si kabát. Nový jsem neměla už roky, ruce mi trčí z rukávů a ztrapňují mě svou délkou, připomínají spíš měkké pařátky nějakého ptáčka. Prohlížím si svůj odraz v malém zrcátku. Po dnešku se do něj už nikdy nepodívám. Je mi sedmnáct, ale málokdo by to uhodl. Na svůj věk jsem drobná, po nemoci vyhublá a tuctová jako fazole. A ani silné brýle celkový dojem nijak nevylepšují. Neodvážuju se přemýšlet o tom, co se chystám udělat. Srdce mi tlučte do žeber.

Přestaň myslet, říkám si. Prostě běž. Zavírám za sebou dveře.

Do nosu mě udeří pach šunky a zelí. V kuchyni vaří má nová matka. Utěšuju se myšlenkou, že už nikdy nebudu muset jíst tu její šlichtu.

„Jdu na trh,“ volám na ni.

Išbella vyhlédne z kuchyně. Když k nám přišla, měla v sobě jakousi ostrou eleganci. Nosila cípaté šaty s nažehlenými sklady, připomínajícími čepele nožů, a rty měla vždy namalované rudě. Teď vypadá unaveně a zmačkaně — a cokoliv, co řeknu nebo udělám, ji odírá jako břity na struhadle.

„A co tatínkovy holínky?“ zajímá se.

„Už jsou vyleštěné.“ Usmívám se a ukazuju na lesknoucí se boty.

„Přines mi plechovku kuřecí pasty,“ úkoluje mě.

„Nepřinesu,“ odpovídám jí v duchu. A odcházím.

Ovane mě čerstvý vzduch. Až se mi z něj točí hlava. Když mířím k tržišti, kolem vyje a skučí vítr. Jenže já nejdu nakupovat. Utíkám pryč.

Vysílám vysoko do vzduchu úponek myšlenky, přesně tak, jak mě to naučila Cassandra. Jediný, osamocený tón zpěvozáře, s přesně daným cílem. Cítím, jak se dotýká její duše.

„Jsem na cestě,“ informuju ji.

Cítím, jak se Kassandřina přítomnost rozjasňuje, když mě vypouští do svého vědomí. Na okamžik zahlédnu svět jejíma očima. Odchází z práce, míří chodbou k východu z nemocnice. Míjí staršího lékaře a kývá na něj.

„Dobrou noc, sestro,“ slyším ho říkat.

Kassandra opouští budovu. Její krok je ladný a nenuceně pružný, v ničem se nepodobá mému nejistému kulhání. Když jsem ve zpěvozáři s ní, cítím tak nenadálé, naléhavé štěstí, až mě to skoro zraňuje. Nechat se zalít jejím světlem... Je jako ten nejdokonalejší letní den.

Když jsem ležela v nemocnici, Cassandra, která tam pracuje jako zdravotní sestra, mi zachránila život. Vycítila mou zpěvozář ještě předtím, než jsem se ji vůbec odvážila jakkoliv pojmenovat.

„Víš, co jsi zač, že ano?“ zeptala se. Mluvila, aniž by použila svůj hlas, ale i přesto jsem ji slyšela naprosto jasně. Odpověď jsem jí stejným způsobem.

„Nečlověk.“

„Ne,“ odvětila. „To slovo nikdy neříkej. Jsi Světloňoška.“

Ted' vidím, jak se na promenádě před Kassandrou rozlévají kaluže světla lamp. Velké městské turbíny se otáčejí ve větru a tyčí se nad ní jako les z kovu.

„Víš, kde se sejdeme?“ ptá se.

„Ano,“ přitakávám. „Jsem připravená.“

Cítí zrychlený tlukot mého srdce, mou rozechvělost. „Není snadné získat svobodu. Je to riskantní. Ale správné.“

„Kam půjdeme?“ ptám se.

„Bude jistější, když ti to neřeknu. Neboj se, Ptáčku.“

„Já se nebojím.“

V hloubi duše si přeju, aby mi neříkala Ptáčku. Víím, že to dělá kvůli bezpečnosti — neměly bychom si říkat jmény, ani ve zpěvozári, pro případ, že by nás odposlouchával některý ze Sirénů. Ale „Ptáček“ ve mně vzbuzuje pocit, že jsem malé dítě, o které se ona musí starat.

Přede mnou se rýsuje nádraží pro tramvaje, postavené v mohutném stylu Bratří. Pomalým krokem vycházím na nástupiště. Začínám být unavená, a tak se na chvíli zastavím, abych popadla dech. Postupně nabírám síly, ale je znát, že chřadnoucí horečka po sobě zanechala následky. Rychle se vyčerpám a pravou nohu mám o trochu slabší než levou — občas mě bolí tolik, že se musím podpírat holí. Ale pořád jsem měla větší štěstí než jiní. Přežila jsem.

Nástupiště je plné lidí. Občané čekají po obou stranách kolejí. Snažím se nedívat se na osamoceného inkvizitora v tmavé uniformě, který stojí nahoře na schodech. Projdu kolem něj tak pokorně, jak jen dovedu, a pokračuju po nástupišti dál. Konečně vidím přicházet Kassandru. Míjí inkvizitora a mrká na mě. Ozáří mě náhlý paprsek radosti. Popravdě bych Kassandru následovala třeba až na Měsíc a zpátky.

Přemýšlím o nadcházejících dnech, jež strávím v její společnosti, a paprsek přeroste v záři, která zahřívá celé mé tělo a dodává mi sílu. Úzkost pozvolna mizí.

Budu volná.

Je mi líto tatínka — ale už pro mě bylo neúnosné muset skrývat, kdo doopravdy jsem. Víím, že by se mé tajemství dřív

nebo později prozradilo — a tatínka by ranilo, kdyby se mě musel zbavit. Nikdy ze mě nebude taková dcera, jakou by chtěl mít.

Kassandra stojí opodál, jako bychom byly jen dvě cizí ženy čekající na tramvaj. Nebudu se bát. Nebudu pochybovat. Budu se snažit zasloužit si její přátelství a její péči. Odvážím se na ni pohlédnout, celá má duše září vděčností a láskou.

A pak se to stane.

Ve vzduchu vedle ní se cosi mihne. Postava muže, který na ni upřeně hledí. Záblesk kohosi v laciném obleku a s kloboukem na oholené hlavě. Je to jeden z nás, Světloňoš, kterého zajali a který teď výměnou za vlastní život musí používat svou zpěvozář, aby chytal ostatní.

Je to Sirén. A na mušce má mou krásnou Kassandru.



ČÁST PRVNÍ

ELSA

Vím, že ve vrši na humry něco je, dřív, než ji vytáhnu nad hladinu. Dokážu tam dole na mořském dně vycítit stvoření, které jsem polapila. Už sežralo návnadu, vyzkoušelo všechny způsoby, jak by se mohlo dostat ven, a zjistilo, že jeho velká klepeta jsou mu jen na obtíž. Dělán, co by udělal každý dobrý rybář, a soustředím se na to, jak nutně potřebuje Northaven jídlo. Na dodávky potravin z Brightlinghelmu se poslední dobou nedá spoléhat a v okolí nemáme žádnou úrodnou zemědělskou půdu. Nahoře na útesech jsou jen rašeliniště a bažiny, žádná zelenozlatá pole pšenice, která prý mají na jihu. Naši poslední sklizeň rozsápaly vichřice. Tohle všechno se mi honí hlavou, zatímco táhnu za provaz a vytahuju toho nešťastného tvora z písčitého dna do své lodi.

Miluju pohled na to, jak se blankyt moře slévá s modří oblohy, na slané spršky vody, způsob, jakým musím na vlnách udržovat rovnováhu, oslňující slunce i vítr, jehož poryvy mi zvedají náladu do závratných výšek. Na vodě jsem ve svém živlu — stejně jako býval táta. Můj bratr Piper je starší kadet, cvičí ho do války. Takže když táta umřel, loďka zůstala máti a mně. Máti by jako vdova neměla pracovat mimo dům, takže

jsem se v těch krušných letech po otcově smrti naučila jeho řemeslu já. Myslím, že to mám v krvi. Táta věděl, že mám vodu ráda. Sotva jsem se naučila chodit, brávil mě s sebou. Kmital po lodi, culil se na mě a ukazoval mi divy moře. Houpající se vlny zbožňuju natolik, že jakmile vkročím na pevnou zem, připadám si těžká a opuštěná.

Prohlížím si chyceného humra: je to velká samička. Vidím vajíčky s vajíčky, které si opatruje pod břichem. Obdivuju její modročernou zbroj, její nadpozemské oči. Zrovna past otevírám, když si uvědomím, že už tu nejsem sama.

Potěšeně se usmívám a chvěju se vzrušením z nebezpečí. Přišel za mnou Rye Tern.

„Jaký je úlovek?“ zajímá se.

To už ho vidím — nebo bych spíš měla říct, že ho cítím. Zpěvozář není možné popsat slovy. Rye je se mnou, ale zároveň není. Vidím ho, ale stejně tak nevidím. Je tu ve všech ohledech — ale vnímá ho jen můj šestý smysl. Opírá se o mop, rukávy košile má vyhrnuté. Bude někde v kasárnách, ale mně se jeví, jako by stál na zádi. Pořád jím prosvítá slunce, ale jak k sobě naše mysli navzájem lnou, vidím ho stále jasněji. „Během pochodování jsem zahlédl tvou loď. Nechal jsem se za trest přidělit na úklid, abych mohl přijít.“ Mává mopem. To, jak se navzdory svým těžkostem usmívá, mi převrací srdce vzhůru nohama.

„Lehkomyslný troubo.“ Obracím se k práci, zpátky k humrovi.

Rye ke mně přichází blíž. „Vypadá trochu jako ty.“

„Já se umím líp bránit.“ Taju pod jeho úsměvem.

Jeho zář je teď ještě blíž. Ryeovi se ubránit nedokážu.

„Má pod ocasem vajíčky s vajíčky,“ říkám mu. „Takže musí zpátky do moře.“

Nakláním se přes bok loďky a nechávám královnu humrů vklouznout zpátky do vody. Sledujeme, jak mizí v hluboké modři. Mám z její svobody radost.

Rye na mou loď přichází, kdykoliv může. Je to jediné místo, kde se cítíme v bezpečí, kde svou lásku nemusíme skrývat.

Tady můžeme být volní, vyletět vysoko do vzduchu, kroužit kolem sebe jako raci — nebo naslouchat hlubinám. Poznáme, když se blíží sledi — cítíme, jak elegantně kloužou vodou a všichni zpívají tentýž tón. Někdy tam bývají žlutoploutví tuňáci, letí pod námi jako padající hvězdy. Vždycky jsou tam taky medúzy, vznášející se v celých hejnech jako duše mrtvých.

Jeho zpěvovazár je tím jediným, na co se soustředím, vnímám jen, jak se jeho přítomnost spojuje s tou mou. V břiše mi vyklíčí touha, když si vzpomenu na to, kdy jsem se ho naposledy dotkla doopravdy... Tehdy se snášela noc a na okno mé ložnice někdo zaklepal. Rye stál v zahradě, tak zranitelný, bundu měl roztrženou od rvačky se svým otcem. Tu vzpomínku si uchovávám v srdci. Znovu a znovu mi přichází na mysl — světlo měsíce, které mu dopadalo na kůži, bolest, kterou jsem z něj cítila. Vylezla jsem oknem ven a on mě chytil do náruče. Držela jsem se ho pevně, nechtěla jsem mluvit. Síla jeho těla mi vyrazila dech. Jeho vůně, jeho ocelové paže, jeho rty na mém krku... Nic ve zpěvovazáři se tomu nedokáže ani přiblížit.

Sešli jsme společně dolů na Baileyovo pobřeží a zaplavali si. Leželi jsme spolu v písku pod hvězdami. Ledabyly jsme porušili každé pravidlo i zákaz. Když o tom teď přemýšlím — o tom spojení s jeho tělem i myslí —, znovu po něm zatoužím. Chci, aby byl Rye Tern tady, na mé lodi. Chci cítit jeho vůni, líbat ho, objevovat jeho tělo svými rukama. Rye pozná, na co myslím. Vnímám jeho touhu v každém nádechu.

To, co jsme udělali, je zakázáno. Podle *Hymnů čistoty*, které se musíme učit nazpaměť, jsem teď poskvrněná. Ale jak může být něco takového trestné? Nejsme žádní zrádci, jsme jen Elsa a Rye.

„Musím tě vidět,“ šeptám.

„Já vím,“ odpoví. „Něco se musí změnit. Musíme být spolu.“

„Přijď za mnou,“ prosím ho. „Dolů na Baileyovo pobřeží. Dneska večer. Doopravdy.“

„Není to bezpečné.“

„Já vím.“

Naše zpěvozář zní jediným ostrým tónem touhy. Potřebuju mít jeho rty na svých, cítit, jak se ke mně tiskne, obemknout ho svýma nohama. Držíme ten tón, vydechujeme svou touhu, až se zdá, že celý oceán zpívá naši melodii.

Pak vnímám, jak se ohlíží přes rameno. Na vteřinu vidím svět jeho očima. Je v jídelně a vytírá podlahu. Slyším, jak se k němu blíží těžké kroky.

„Někdo jde,“ říká. Jeho teplo a síla okamžitě vyprchávají.

Je pryč a ve mně panuje zmatek.

Kvalita zvuku všude kolem se náhle mění. Opět si uvědomuju vánek, vodu šplouchající po stranách lodi. Nesnáším, když takhle náhle zmizí.

Vytáhnu sítě a otáčím se zpátky k Northavenu. Tam není má zpěvozář žádoucí. Nosím ji pohřbenou hluboko pod plícemi. Zatlačuju ji dolů do nohou, do paží, skrývám ji pod nehty. Jestli má v našem městě zpěvozář ještě někdo jiný, musí ji šikovně tajit. Pokud ale vím, jsme to jen já a Rye. V Northavenu je zpěvozář přítěží, je zrádná. Občas ve vzduchu zachytím nějaký tón, jako barvu na tkalcovském stavu, povzdech, jako když mizí voda v odtoku, nebo spletnice myšlenek zaznívající jako praskání ohně. Ale pak si toho jejich původce všimne a najednou z toho jde úzkost a těžko se dýchá. Sama ten pocit znám. Když se k moci dostal Velký bratr Peregrin, v době, kdy byla máma ještě malá, byli všichni nelidé likvidováni. Místní chrám zasvěcený bohyni Gale byl uzavřen a zamčen. Všem, o kterých bylo známo, že jsou nadaní zpěvozáři, byl kolem lebky upevněn olověný okov, načež byli odvezeni do Brightlinghelmu a zotročeni. Každých několik let k nám do města přichází inkvizitor s některým ze svých Sirénů, aby prověřili obyvatelstvo. Posledně s sebou odvedli starou Ellie Bramblingovou, pana Robertse a Serena Younga. Tehdy jsem byla jen mladší sboristka a má zpěvozář se ještě plně neprojevila.

Než inkvizitor odešel, předstoupil před nás společně s našimi patriarchy a snažil se nám vtlouct do hlavy, jak rozpoznat

příznaky. Pokud v sobě tuto mutaci, tuto zkaženost máme, brzy to vyjde najevo. Pokud si u sebe nebo u druhých všimneme příznaků, jsme povinováni je nahlásit. Cítili jsme někdy, když jsme byli sami, přítomnost někoho jiného? Dokázali jsme někdy vytušit, co si ostatní myslí? Měli jsme někdy pocit, že se vznášíme, že jsme mimo svá těla? Připadalo nám někdy, že nás ovládá cizí vůle? Pokud bychom pojali podezření, že je mezi námi nečlověk, nebo pocítili nelidskou skvrnu na vlastní duši, musíme to neprodleně ohlásit. Pokud budeme upřímní, nic zlého se nám nestane. Naše zpěvozář bude pouze zpacifikována. Budeme ji moct využívat ve službách Bratří.

„Ne, díky,“ odpovídala jsem v duchu, když se má zpěvozář později rozvinula v plné síle. Noc co noc jsem se budila se zjištěním, že se vznáším vysoko nad domem. Nebo jsem se plavila na lodi a najednou jako bych na sebe shlížela z oblohy, jako bych rozuměla ptačímu zpěvu nebo pozorovala svět očima tuleňů, kteří mě sledovali při práci. Cítila jsem silné propojení se vším živým. A byla jsem hrozně, hrozně vydešená.

Pak se na mé lodi jednoho dne objevil Rye Tern. Zнала jsem ho odjakživa — byl jedním z Piperových přátel. Objevil se ve zpěvozáři, když jsem vytahovala síť. Snažila jsem se ho ignorovat, srdce mi bušilo hrůzou. *Nečlověk. Nečlověk.*

„Vím, že mě vidíš, Elso.“

„Nech mě na pokoji, nečlověče,“ odbyla jsem ho.

„Taky jsi nečlověk, ty hloupá. Co hodláš dělat?“ zeptal se. „Udat mě?“

Neměla jsem na to co říct, jen mi po tváři pomalu stékala slza.

„Je to podělanej zlej sen, co?“ řekl Rye tiše. Přikývla jsem.

Chvilí jsme kolem sebe kroužili jako kočky s tasenými drápy, neodvažovali jsme se jeden druhému důvěřovat. Ale mít spřízněnou duši byla taková úleva. Když se u mě začala zpěvozář projevovat, cítila jsem se kvůli své odlišnosti osamělá a neuvěřitelně vystrašená. Bylo to o dost horší než poprvé do-

stat měsíčky. Bolest a zakrvácené hadry nebyly nic v porovnání se strachem, který mě zaplavoval, když má mysl náhle opouštěla tělo. Jakmile jsem začala zachycovat skryté myšlenky ostatních, vnímat, jak se jejich pocity liší od slov, která říkají, naplňovala mě osamělá hrůza. Ale mě s Ryem naše jinakost spojovala. Každé naše setkání pro mě bylo útěchou. Možná bych Rye milovala, i kdyby byl šeredný jako noc, protože jeho bolest, jeho vztek, upřímná laskavost nebo to, jak dokáže najít humor i v těch nejtemnějších okamžicích — to všechno je na něm nádherné. Ale já jsem ho viděla dospívat z chlapce v muže a Rye Tern není ošklivý ani náhodou. Rye Tern je krasavec. Od jeho dlouhých řas až po nádherné lopatky — každíčký kousek jeho těla mě vzrušuje.

Na břehu, když se vidíme tváří v tvář, si mezi sebou udržujeme odstup. Ani Piper, můj vlastní bratr, neví, jak jsme propojeni. Ale naše písňe se prolínají. Existuje pro to slovo.

Harmonie.

ELSA

Vplouvám do přístavu a sleduju, jak se nad našimi domovy jako křídla bohů míhají stíny větrných turbín. Město je zabudované do strmých úbočí svažujících se od vřesovišť nahoře, kde vysoké turbíny zachycují vítr vanoucí od pobřeží. Dívám se na bílé domy obkružující zátoku, na vchodové dveře natřené jasnými barvami. Přehlížím ostnatý drát, kulometná hnízda i strážní věže, snažím se zapomenout na ošklivost války.

Srdcem Northavenu je jeho přírodní přístav. Z jedné strany nás chrání dlouhé nábřeží s vlnolamem, na druhé je mechem zarostlý mys, klesající dolů k Baileyovu pobřeží, naší zlaté písčiné pláži. Dál za ním, na severu, není nic než vřesoviště a bažiny. Přebývají tam jen pastevci. Na východ a na jih od našeho velkého ostrova leží rozsáhlý Greensward, odkud pochází má matka. Je to neprostupný, hornatý les. Lidé tam žijí v kočovných kmenech, které se živí obchodováním na trzích. Právě na jednom takovém trhu se má greenswardská máti setkala s mým tátou, námořníkem z Northavenu. Středem ostrova nevede žádná cesta, takže se do našeho hlavního města Brightlinghelmu nelze dostat jinak než po moři. Zásobovací lodě připlouvají a odplouvají, dva dny proplouvají skrz válkou zjiz-

vené Almské úžiny, s trochou štěstí občas přivezou obilí, a pryč odvážejí ryby a všechny naše muže.

Northaven je pěkné město, statečné. Aylíšské přepadové jednotky jsme odrazili už více než jednou. Ale když se blížím k přístavu, stahuje se mi hrdlo a v ramenou mi sílí napětí. Domov.

Čeká na mě paní Sweeneyová. Její manžel je správcem našeho přístavu — ale paní Sweeneyová za něj dělá všechnu práci. On je příliš zaneprázdněný nasáváním v hostinci U Ústříčníka. Tvář paní Sweeneyové je stejně ošlehaná větrem jako vybledlý brightlandský prapor, který vlaje nade dveřmi jejího domu. Obvykle si mě na uvítanou láskyplně dobírá. Má mě ráda — mezi matriarchami jako jedna z mála, to je jisté. Očekávám jeden z jejích škádlivých úsměvů, ale ona se dnes tváří rozrušeně.

„Máš pořádný malér, Elso,“ říká. „Přijel vyslanec Wheeler.“ Svýma velkýma červenýma rukama mě vytáhne z lodi. „Přišel na zásobovací lodi z Brightlinghelmu.“

Stočím pohled k našemu největšímu přístavišti a už tu loď vidím, turbíny hučí, ze šroubů odkapává rez, právě ji na zpáteční cestu nakládají chlazenými rybami a mořskými plody. Srdce se mi svírá. Vyslanci přicházejí do vesnic se zprávami a výnosy. Jsou naším spojením s Brightlinghelmem a mají pravomoci Bratří. Wheelerovi u nás všichni podlézají — ale zprávy, které přináší, nikdy nejsou dobré.

„Ztratila jsem pojem o čase,“ vyhrknu zděšeně.

Zpěvozár je obzvlášť citlivá na skupinové lidské hlasy a já slyším náš sbor, jeho tklivý zpěv mi rozechvívá kosti v těle. Měla bych tam být s nimi.

„Postarám se o tvůj úlovek,“ nabízí se paní Sweeneyová. „Utíkej.“

Až v polovině nábřeží si uvědomím, že s sebou nesu tři makrely, které jsem ulovila k večeři. Mám se vrátit a hodit je do lodi? Už takhle přijdu dost pozdě...

Vedle mě se po celé délce přístavní zdi táhne výrazná nástěnná malba. Když kolem ní spěchám, barvy se mi rozpíjejí před očima. Jsou na ní naši udatní chlapi a muži v černo-červených uniformách, odrážející útok nepřátelské hordy Aylišů — d'áblů oblečených do odstínů špinavé modři. Pokaždé když malbu vidím, vzedme se ve mně pýcha, protože Ayliše nenávidím víc než cokoli na světě. Ti suroví parchanti mi zabili tátu.

Klopýtám nahoru po schodech a přecházím přes náměstí. Dnes se pere, ženy ve společné prádelně drhnou košile a povlečení, zatímco si děti venku hrají. Všude, kam se podívám, jako by byly těhotné ženy. První manželky, Druhé manželky, vdovy v šedém.

Nevelká, ale působivá Sín starších je vyzdobena našimi brightlandskými vlajkami: černobílý dravý pták vznášející se na červeném poli. Jak se blížím, slyším ostatní dívky ze sboru zpívat hymnu. Znáám její text i nápěv tak dobře, jako bych ji v sobě měla hluboce zakořeněnou. Svůj part začínám zpívat, ještě než dojdu ke dveřím.

*„Brightland, Brightland, věčně lidský, věčně pravdivý,
Brightland, náš domov, vznešená Země starších,
Bratři nás přetvořili, v čistotě stojíme...”*

Zatlačím do těžkých dveří a bez přemýšlení spěchám dovnitř.

*„Brightland, naše pýcha, s nepřáteli skoncujeme,
Bratři jsou vítězni — za svobodu bojujeme...”*

Právě v momentě, kdy se za mnou zabouchnou dveře, slova hymny utichnou. Najednou stojím před celým shromážděním. Hoopoe Guinea, naše sbormistryně, po mně vztekle blýskne očima. Má v Northavenu na starosti všechny sboristky, které jsou ve věku na vdávání. Pořádně si to od ní slíznou, to zaru-

čeně. Mířím do poslední řady zástupu zpěvaček a všichni na mě upírají zrak. Koutkem oka vidím hlouček rozmazané nesouhlasné černi: naši patriarchové. Támhle ten luxusní kabát patří vyslanci Wheelerovi. Nemám odvahu pohlédnout mu do tváře.

Má kamarádka Gailee Robertsová mi dělá místo. Poděšeně shlédne na makrely, které držím. Chaffinch Greeningová a Tina-mou Hainesová se otáčejí a zírají na mě, jako bych byla nějaký mimozemšťan. Chaffinch — oblečená v růžovém, s dokonale načesanými vlasy — se s úšklebkem dívá na mé rybářské holíčky. Já upírám oči přímo před sebe, jako by to, čeho jsem se právě dopustila, bylo naprosto přijatelné.

Wheeler vykročí kupředu, aby si nás prohlédl. Mě obdaří zvlášť nesouhlasným pohledem. Je vysoký a vyzařuje z něj síla, ale když otevře pusou, jeho hlas je tenký a slabý.

„Nadešel čas, abyste jako ženy prokázaly svou hodnotu. Northaven vás vychoval ve ctnosti. Nyní je vaší výsadou obětovat svou čistotu na oltáři manželství.“

Co to říká? Snažím se rozluštit význam jeho nabubřelých slov. Manželství?

Připadám si jako náměsíčná. Náš osud byl daný už od dětství — ale jeho skutečnost na mě dopadá až teď.

„Starší kadeti jsou na odchodu. Brzy poté se do Northavenu na svatební dovolenku vrátí hrdinové zocelení léty služby naší vlasti. Vy budete svým manželům darovány městem a je vaší povinností jim sloužit tím, že jim budete rodit syny.“

Nedokážu vstřebat obsah jeho slov. *Starší kadeti jsou na odchodu*. Tím myslí Rye a Pipera? Kdy odplouvají? Zadívám se na Gailee, chci, aby mi to přeložila. Naši bratři odcházejí? A banda nějakých chlapů, které jsme viděly naposledy jako malé holky, přijede domů a vezme si nás do postele? Vždycky jsem věděla, že k tomu dojde, ale zdálo se mi to vzdálené, neskutečné.

„Konečně...“ zašeptá Chaffinch Greeningová. Vzrušením stojí na špičkách. To jsem jediná, koho to děsí?

„Váš sborový výcvik je téměř u konce,“ říká vyslanec. „Zbývá už jen, aby vás sbormistryně zasvětila do tajemství manželského lože.“

Podívá se na Hoopoe Guineu a ta nás všechny obdaří rozpačitým úsměvem. Nela Laneová se chichotá. Uta Maltingová se snaží zamaskovat úsměv. Tinamou Hainesová štlouchá loktem do Chaffinch Greeningové. Na svůj svatební den se připravujeme už léta, ale já jsem si vždycky myslela, že se z toho nějak vyveleču, že přijdu na nějaký přijatelný důvod, proč ze mě nevěsta nebude. Jak bych si mohla vzít někoho cizího? Miluju Rye Terna. Takové myšlenky mi víří hlavou, zatímco si nás Wheeler prohlíží.

„Jste nadějí a krásou Brightlandu. Všechny jste symboly vítězství. V příštích dnech,“ chraptí, „budou sepsány seznamy. Ty z vás, které nebudou mužům darovány jako První manželky, mají ještě šanci být vybrány jako jejich Druhé.“

Hrůzou svírám pěsti. Budu se vdávat. Rye odjede pryč. „Naši hrdinní bojovníci si vás vysloužili jako nevěsty. Každá vaše myšlenka musí patřit jim.“

Slova se ujímá Ely Greening, náš podlézavý starosta.

„Northavenské sboristky byly vycvičeny velmi pečlivě — je mezi nimi i má vlastní dcera Chaffinch. O jejich věrnosti a oddanosti vás mohu ujistit.“

Nasměřuje Wheelerův pohled k Chaffinch. Zezadu ji vidím, jak se stydlivě uklání a vychutnává si své postavení. Wheeler ji hodnotí, tváří se pochvalně. Pak jeho oči zabloudí ke mně. Zarazí se. Prohlíží si krustu mořské soli na mých šatech, propocenou látku v podpaží, zacuchané vlasy, makrely, které držím v ruce.

„Jen mě mrzí, že jedna z vás považuje za vhodné přijít pozdě, a ještě ke všemu s sebou táhne večeři.“

„Omluv se, Elso Craneová,“ vyštěkne frustrovaně Hoopoe. „Je mi to moc líto.“

Myslím, že bych mu měla říkat „pane“ nebo „vyslanče“. Nebo se stydlivě uklánět. Jenže, popravdě řečeno, Wheelerem

pohrdám jako pochcanou trávou. Zírá na mě, čeká, že budu pokračovat.

„Některé dívky potřebují pevnou ruku a doufám, že ty ji dostaneš,“ říká. „Až se vdáš, s výlety na moře bude konec.“

To je poslední kapka. Musím vidět Rye Terna.

Vyklouznu ven hned, jakmile dostaneme povolení k odchodu. Před Síní starších zhluboka dýchám. Gailee Robertsová pospíchá oddaně za mnou.

„Zapomnělas, že se na nás dneska přijede podívat?“

„Jo.“

„Vrať se dovnitř. Udobři se s Hoopoe Guineou. Řekni jí, že musela plout proti silnému větru.“

„Tu výmluvu jsem použila už mockrát.“

Vtom se k nám dopaří Chaffinch. „Jak se opovažuješ přijít do sboru a všechno tam zamořit smradem starých tresčích vnitřností!“

„Jsou to makrely,“ namítám.

„Myslíš si, že se dostaneš na seznam Prvních manželek, když se budeš chovat takhle?“

„Já mám práci, Chaffinch. Každý den vyrážím na moře a obstarávám jídlo, zatímco ty máš v hlavě akorát tak bahno.“

Neuvědomím si, že Hoopoe Guinea stojí přímo za mnou.

„Elso, manželství je tvou hlavní povinností,“ ozve se.

Zděšeně umlkám. Čas zúčtování je tady. A Chaffinch si to užije.

„Zostudila jsi mě před vyslancem Wheelerem. Zostudila jsi všechny sboristky.“

Proti Hoopoe nic nemám. Když jsem se dozvěděla o smrti svého otce, byla ke mně velmi laskavá. Ale od té doby jsem pro ni neustálým zklamáním.

„Foukal silný protivítr,“ říkám rozpačitě. Zní to tak uboze.

„Vím, že tě tvá matka potřebuje. Vím, že musíš pracovat. Ale příprava na manželství musí být na prvním místě.“

„Omlouvám se.“

„Co by si tvůj otec pomyslel, kdyby viděl, jak tě vyslanec kárá?“ ptá se. „Myslíš si, že by byl pyšný?“

Vrtím hlavou, pohled upírám do země.

„Gwyn Crane zemřel při plnění své povinnosti. Kdy se ty chopíš té své?“

Teď tala do živého.

Hoopoe odchází a sboristky ji následují. Chaffinch Greeningová se ještě otočí a škodolibě se na mě podívá. Zůstane se mnou jen Gailee.

Z Gailee Robertsové První manželka nikdy nebude. Jediný, komu to zatím nedochází, je ona samotná. Její rodina byla poskvrněna nelidmi. Když pana Robertse odvěkli do Domu proměny, ztratili jeho příbuzní své postavení. Gailee a její sourozenci teď živoří. Jejich matka po nocích pracuje, pere prádlo a spravuje haldy oblečení. Na rozdíl od válečných vdov nedostává penzi a o nejmenší sourozence se většinou musí starat Gailee. Nemá zpěvozář — ale občas mi přijde, že ve mně dokáže číst jako v otevřené knize.

„Mám se dneska večer stavit?“ ptá se. „Můžeme spolu trénovat. Pořád sis ještě nevybrala svou zvláštní dovednost.“

„Nic z toho, v čem jsem dobrá, se nepočítá.“

„Elso,“ prosí. „Mohla bys být První manželka. Tvůj táta umřel jako hrdina, to ti určitě přičtou k dobru.“

Svého vlastního otce nezmiňuje.

„Zastavím se a pomůžu ti s účesem,“ nabízí.

Sama Gailee už má vlasy upravené, vysochané do natuženého spletence, který vypadá, že s ním nic nepohne ještě několik dní. Taký vidím, že se zkoušela malovat. Rty a tváře má nalíčené červeně, na víčkách černé šmouhy nešikovně nanesených stínů.

„A jestli chceš, můžu ti ukázat, jak se vyšívá. To by se jako zvláštní dovednost skvěle hodilo. A nemůže se to zas tak lišit od opravování rybářských sítí...“

Měla bych být ohromená tím, jak je Gailee neustále plná naděje. Pozoruje ostatní, jako je Chaffinch nebo Tinamou, které jsou obě kandidátky na První manželky. Jsou pro ni záhadou, jako by jejich nadřazené chování bylo jen dalším předmětem, který se může naučit. Gailee ke mně přilnula, protože ji bráním před krutostmi ostatních. Šikanují ji. Jenže občas ztratím trpělivost a jsem na ni taky zlá. Dokáže být pořádně otravná. Celé její poslání, každická její bdělá myšlenka se upíná k tomu, aby potěšila naše starší. Nevzdává se. To s jejím nelidským otcem mi trochu láme srdce. Nikdy jsme spolu o jeho zatčení nemluvily, ani jednou. Gaileeina matka a sestry byly prověřeny inkvizitorem i jeho Sirénem, ale podle všeho její otec před nimi svou zpěvozář tajil.

„A co tancování?“ navrhuje, když začínáme stoupat do kopce. „Vsadím se, že tancování by ti šlo. Takovou zvláštní dovednost každý muž určitě ocení. Taky jsem si chtěla vybrat tanec, ale Chaffinch řekla, že bych ze sebe akorát udělala šaška.“

„Chaffinch je jedovatá zmije.“ Podávám jí dvě makrely. „Tyhle jsem ulovila pro tvou máti,“ říkám. „Doma jich máme dost.“

Gailee si je bere s takovou vděčností, až mě to znovu rozčílí.

ELSA

Stíny už se prodlužují, když procházím kolem řady obchodů, které tu máme, přestože v nich většinou není nic moc k dostání. Rušno je tu jen brzy ráno — před pekárnou Maltingových bývá fronta už před úsvitem. Práce na nábreží je pro dnešek u konce, všechny rybářské čluny jsou zakotveny a vjezd do přístavu je zataraseny. To pro případ, že by v noci zaútočili Aylišové. Naposledy k tomu došlo, když jsem byla ještě malá, ale výnos stále platí.

U přístavu mímám bronzovou sochu Velkého bratra Peregrina, která je pýchou patriarchy Greeninga. Vybral na ni pěkný balík peněz, od každé rodiny si vymínil příspěvek. Velký bratr rozvážně hledí na moře, jako by před sebou viděl naši budoucnost. Dole je nějaký nápis — ale protože se dívky neučí číst, nedokážu určit, co se tam píše. Piper mi řekl, že tam stojí *Člověk zvítězí*, což mi ze zřejmých důvodů připadá znepokojivé.

O době před tím, než se k moci dostal Peregrin, už nikdo nemluví, ale máti mi vyprávěla, že když byla malá, vedla každé město jeho vlastní městská rada, ve které zasedali jeho občané, se zpěvozáří i bez ní. Tyto rady jsou nyní známé jako zhoubné kruhy. Podle našich učitelů byly zhoubné kruhy malicherné

a zkorumpované, ovládané nelidmi, kteří ostatním dovedli překrucovat myšlenky a snažili se nás utlačovat. Velký bratr Peregrin shromáždil občanské vojsko, zhoubné kruhy zničil a sjednotil nás. S podporou svých desíti pobočníků, Bratří, z nás udělal velký národ. O Bratrech slýcháme v *Denním poselství Sestry Labutě*.

V Northavenu teď máme dva rádiobiny. Jeden je v Síni starších, druhý vlastní Ely Greening. Chaffinch ho žárlivě střeží a jen její nejbližší přátelé mají dovoleno k nim chodit poslouchat *Hodinu hudby Berneyho Greba a Vojáka týdne*.

Rádiobin je jen jednou z inovací, za které Bratřím vděčíme. Započali program výstavby — vybudovali pro nás turbínové generátory a Bratr Peregrin znovu zavedl používání peněz. Podle máti se tomu lidé zpočátku bránili. Peníze byly zapomenutým mechanismem z dob Světlolidí a mnozí byli toho názoru, že nic z těch dnů by nemělo být znovu oživováno. Copak nás Světlo lidé prakticky nezničili? Ale Velký bratr Peregrin prohlásil, že některé myšlenky z Věku světla by neměly být bezduše zamítány. Tvrdil, že peníze nás pozvednou z chudoby. A Northaven opravdu zbohatl, to bezpochyby. Přístav má novou zeď, Síň starších zdobí alabastrové sloupy a zásobovací lodě teď vyrážejí do Brightlinghelmu každý den. Ale válka s Aylíši je pro náš národ vyčerpávající. Nabyté bohatství opět mizí.

Existuje ale jedna inovace, o které odmítám třeba i jen přemýšlet. Dům proměny.

Procházím kolem pana Aboa, vykračujícího si ruku v ruce se svou První manželkou, která už je v pokročilém stupni těhotenství. Jeho Druhá manželka, v prostém oděvu sladěném s šaty První, je následuje a popohání děti. Nese těžký pytel brambor. Pan Aboa je válečný veterán. Chodí o berli a už nemůže bojovat, ale vypadá to, že má všechno vyřešené. Dostává penzi od Bratří a vsadím se, že ani nehne prstem. Jeho Druhá manželka vypadá utahaně. Možná je taky těhotná. Dívám se, jak odchází, a myslím na osud, který mě čeká. Na válku. Manželství.

Potřebuju se vidět s Ryem.

Naproti našemu domu je velká nástěnná malba Sestry Labutě, Růže Brightlandu. Oči má sklopené a ruce natažené, jako by nám dávala své požehnání. Máme ji uctívat jako vzor dokonalého ženství. Mně osobně se její namyšlený výraz protiví. V žaludku mi zlostně zakručí, jako by se hlad snažil vyjádřit mé pocity.

Blížím se k našemu domku s dveřmi, jež byly kdysi ve šťastnějších časech natřeny žlutou barvou, ale která se teď loupe, vybledlá a omoklá. Matka je v kuchyni a krájí zeleninu. Curlew Craneová, nebo taky Curl, jak jí vždycky říkal táta. Tvář má orámanou vdovským závojem. Bylo mi deset, když otec zemřel, a ona závoj od té doby neodložila.

„Zastavila se tu paní Sweeneyová,“ říká máti, když vcházím. „Prý jsi zmeškala sbor.“

„Ne celý,“ odpovídám. „Omlouvám se.“ Ta slova ve vzduchu uvadají neustálým opakováním.

Matka mě pozoruje s unaveným zklamáním v očích. Ve snaze ji uklidnit dávám na stůl zbylou makrelu.

„To je všechno?“ ptá se.

„Ostatní jsem dala Gailee.“

Proti tomu nic nenamítá.

„No. Bude to stačit.“

Stype zeleninu do hrnce. Hlavu má skloněnou. Něco ji trápí. Už asi slyšela, co se chystá...

„Běž za svým bratrem,“ říká tiše. „Je na zahradě.“

Velký bratr Peregrin nás učí, že chlapci musejí spoléhat jeden na druhého, ne na své rodiny. Takže Piper, Rye a ostatní kadeti žijí už od svých jedenácti let v kasárnách. Návštěvy domova mají obvykle povolené jen v neděli, takže Piper se tu v úterý večer objevuje jenom zřídka.

Kadety čeká odjezd na frontu.

Ztratím Rye — vůbec netuším, co si mám počít.

Chvilí Pipera pozoruju, než si mě všimne. Sází brambory, zahrnuje je hlínou, aby zajistil, že až odejde, budeme mít co

jíst. Už je dospělý, svalnatý a hbitý. Těší mě vidět, jak je silný, i když žádné tělo nedokáže muži zajistit ve válce bezpečí. Piperovi na rozdíl ode mě nedělá problém zapadnout. Je kapitánem kadetů, má nejvyšší hodnost v ročníku. Chce bojovat za Brightland, stejně jako otec. Představuju si ho za deset let, až přijde jeho čas se oženit. Bude stát na palubě zásobovací lodi, v čele vracejících se mužů, pyšný na odsloužená léta, připravený vzít si své manželky.

Nebo místo něj zbude jen otesaný kámen se jménem, v úhledné řadě mezi všemi ostatními náhrobky, které se jeden vedle druhého tyčí nahoře u turbín. Taky táta tam jeden má. *Gwyn Crane*, stojí tam, a k tomu datum jeho smrti. Ta písmena dokážu rozeznat dobře. Ale není tam pohřbeno žádné tělo. *Nezvěstný v boji*, hlásá náhrobek. Léta jsem si myslela, že to znamená, že by mohl být stále naživu, že ho Aylišové možná drží v nějakém vzdáleném vězeňském táboře. Ale Rye mi to vysvětlil. *Nezvěstný v boji* se píše na hroby těch, kteří skončili roztrhaní na tak malé kousky, že jejich spolubojovníci nedokázali najít všechny části jejich těl.

Když táta umřel, zaplnilo náš dům ticho. Byli jsme malí, když odcházel do války, ale naděje na jeho návrat pro nás byla jako světlo. Táta byl tak veliký a srdečný. Jeho duše byla stvořená ze slunce odrážejícího se od mořské hladiny. Když jsme se dozvěděli, co se stalo, mámin žal se zvedl jako přílivová vlna, která nám všem pomalu stoupala nad hlavu. Snažila se to před námi tajit, ale byla pod vodou, pohybovala se v modrošedém světě smutku a stěží se dokázala nadechnout. Pokoušela se být silná, jak jen to šlo, ale taky jsem ji občas přistihla, jak nevěřícně hledí na otcovu prázdnou židli. Máti je pořád krásná — s dokonalou tmavou pletí a výraznými lícními kostmi —, ale její oči jsou jako zrcadla smutku.

Piper kope dál. Chci si ho takhle zapamatovat, s jeho neposlušnými vlasy, lehce nakrčeným obočím, s odhodláním odvést dobrou práci.

Vybavím si jednu vzpomínku. Jednoho velmi větrného dne, krátce po tátově smrti, jsem byla dole na Baileyově pobřeží a skákala přes vlny, které se jedna za druhou nořily z moře jako hlavy nějaké příšery. Bojovala jsem s nimi, tělem i duší — ale když jsem přestala cítit zem pod nohama, uvědomila jsem si, že jsem příliš daleko. Moře mě začínalo unášet. Příliv se obrátil a každá burácivá vlna mě táhla dál a dál. Piper zaslechl můj křik. Skočil do vody a vytáhl mě, riskoval u toho vlastní život — a pak mi vynadal, že jsem udělala takovou hloupost. Držela jsem se ho zuby nehty. Ten pocit, který mnou prostupoval, když mě každá vlna vlekla dál a dál od břehu a já jsem se snažila bojovat proti obrovské síle, právě teď prožívám znovu. Tahle válka je jako příliv, který není možné zastavit.

Piper mě upozoruje.

„Je pravda, že kadeti odjíždějí?“ ptám se.

„Vyrazíme v den svátku Thala. Lod' přijede za úsvitu.“ Jeho slova visí v podivném tichu, které nedokážu vyplnit žádnými slovy. Dál ryje úhledný řádek na brambory.

Je zvláštní, že můj bratr zpěvozář nevládne. Na druhou stranu toho kromě našeho vzhledu mnoho společného nemá. Piper má rád ve všem pořádek. Díky pravidlům a rutině se cítí bezpečně, zatímco já se z nich toužím vymanit. Rád dělá věci rukama, a já jsem na všechno levá. Piper dokáže přeměnit kus papíru v labuť. Jeho starý pokoj je plný papírových ptáků a křehkých modelů kluzáků z kartonu a kousků dřeva. Pamatuju si, jak sedával s máti, když vyřezávala zvířátka, stavěl ta svá letadýlka a pročítal si brožuru o zásadách létání, kterou mu dal seržant. Nikdy mi nedovolil si s těmi modely hrát.

Když se u mě zpěvozář objevila, zkoušela jsem se ve své zmatečné panice s Piperem spojit, posílala jsem mu své tiché tóny, hladila ho úponky myšlenek, ale on mi neodpovídal. Nikdy ne odpověděl. Piper měl vždycky rád vlastní soukromí. Občas se mi zdá, že se na mě zlobí kvůli tomu, že jsem se narodila. Předtím měl naše rodiče jen pro sebe. Vystřnadila jsem ho z máminy

náruče a nejspíš jsem vždycky byla tátovou oblíbenkyní. Když táta umřel, nikdy jsem Pipera neviděla plakat. Všimla jsem si toho, jak s ním emoce zmítají, ale jeho slzy zůstaly skryté uvnitř. Ze dne na den se ujal role hlavy rodiny. Máti ho nabádala, aby se choval jako kluk — aby si hrál, běhal, byl bezstarostný. Ale Piper měl ve zvyku brát na sebe veškerou zodpovědnost. Ted' se na mě dívá svýma hlubokýma hnědýma očima, jako bych byla jedním z jeho břemen.

„Až odjedu,“ říká, „budeš se muset starat o máti.“

„Budu, přece víš, že budu. A máti se o sebe umí postarat sama.“

„Taky se postarej, abys byla na seznamu Prvních manželek.“

„Víš, že to nezáleží na mně.“

„Ale záleží. V jednom kuse slyším, jak jsi mrzutá a neposlusná.“

„Kdo ti to řekl?“

„Konrád Haines.“

„To ta jeho přišerná sestra, Tinamou, jen se snaží mě očernit. Dobře ví, že ji nemůžu vystát.“

Piper se ke mně přiblíží s vážnou tváří. „Chci se stát pilotem. Přece víš, jak tvrdě jsem kvůli tomu dřel. Jestli se provdáš jen jako Druhá manželka, zhorší to mé postavení.“

Tázavě se na něj dívám. „Takže má svatba má posloužit ve tvůj prospěch?“

„Má posloužit ve prospěch Brightlandu i tebe samotné. Jak se můžeš smířit s tím, že nejsi nejlepší? To na sobě necítíš otcův pohled?“

To mě zaskočilo. Na okamžik vnímám stejný tlak, pod kterým Piper žije, tu vyčerpávající touhu být stejně dobrý jako otec. Je mi z toho smutno.

„Budu se víc snažit,“ zamumlám.

„Slib mi to,“ naléhá.

Nechci nic slibovat. Můj slib nebude pravdivý.

„Elso, slib mi to.“

„Slibuju,“ říkám.

Piper se odvrací, obléká si bundu a okopává hlínu z bot. „Zítra máme volno, abychom mohli domů na večeri. Večeri na rozloučenou. Uvidíme se pak.“

Dojde k brance a věnuje mi prchavý úsměv. A pak už je pryč.

Když se vrátím dovnitř, máti je u své svatyně. Její bohyní je Gala — stvořitelka, životní síla; matka Gala. Od doby, kdy se ujal vlády Velký bratr Peregrin, jsou všechny chrámy zasvěcené Gale uzavřené, protože posty jejích kněží a kněžek často zastávali nelidé — ale uctívat bohyni doma je stále povoleno. Gala je obnovitelka, pěstitelka a léčitelka, jejíž pozvolná péče o jizvy a místa otrávená jedy Světlolidí přivádí Zemi zpátky k životu. Po tisících let bouře ustoupily a velké pouště se začaly zmenšovat. Pro mou matku je Gala silou života na Zemi.

Kdyby tak měla víc dětí, které by ji mohly utěšovat. Ale sotva dokázala zvládnout mě a Pipera. Obě těhotenství protrpěla v těžkých nemocech. Přežila můj porod — ale její děloha ne. Proto na ni nikdo netlačil, aby se znovu vdala. Většina mladých vdov se musí provdat znovu, aby mohly dál rodit syny. Máti teď namísto toho pomáhá u porodů ostatním ženám. Proto v Northavenu působí naše malá rodina tak zvláštním dojmem. Není divu, že se Piper tak usilovně snaží zapadnout.

Když dojíme, chce si máti sednout ven a užít si poslední paprsky slunce. Rozptyluje se vyřezáváním. Na vyrábění věcí má talent. Podívá se na kus dřeva a dokáže z něj vylákat tvora. Mám od ní na parapetu delfína, s ocasem zahaleným sprškou dřevěných kapek. Piper má malého koloucha. Dnes večer vyřezává máti volavku. Nepřináší jí to ale žádnou útěchu.

„Když je našim chlapcům jedenáct, odvedou je do kasáren,“ poznamená a v jejím hlase je znát hluboké rozhořčení. „Tu a tam na den nebo přes noc — častěji jsme Pipera od té doby neviděli. Jak může být moudré držet matky stranou od vlastních synů? Muži by měli vyrůstat ve společnosti žen.“

„Piper je nejlepší kadet, kterého mají, máti. Říkají to všichni.“
„To ještě neznamená, že je menší šance, že tam...“ Ovládne se. Zhluboka se nadechne.

Snažím se přijít na něco, co by ji potěšilo.

„Vím, že jsme ztratili tátu... ale to neznamená, že ztratíme i Pipera...“ Jen to zhoršuju. „Slyšela jsem, že od bitvy na pláži Montsan postupují naše jednotky dobře...“

Máti se kysele usmívá, jako že jsem ještě příliš mladá. „Když Heron Mikane tehdy na té pláži zvítězil, tvrdili, že do prvního sněhu dobudeme Reem. To bylo před dvěma lety. A Reem stále stojí...“

Nesnáším tuhle dusivou válku. Proklínám Ayliše za všechno, co provedli. Potřebuju se vidět s Ryem. Potřebuju se s ním vidět dřív, než mě tenhle zmatek zabije. Bezhlavě vysílám svou zpěvozář vzhůru jako paprsek světla a pátrám po jeho přítomnosti. Okamžitě mě vycítí. Přitahuje mě k sobě, i když si uvědomuje riziko. Nebudeme to spojení držet dlouho. Je to, jako bych stála před jeho ložnicí a nahlížela dovnitř zamlženým oknem. Zrovna si se svými druhy balí vybavení.

„Baileyovo pobřeží,“ říkám ve zpěvozář. „Přijď hned.“

Rye cítí mou naléhavost. I on to chce. Bude tam. Nemusí říct ani slovo. Přerušujeme spojení.

Stojím v naší zahradě a předstírám klid, který necítím. Dívám se, jak máti vyřezává dřevěného ptáka.

„Co kdybych šla nasbírat nějaký slanorožec na zítra?“ navrhuju. „Víš, jak ho má Piper rád.“

„Brzy bude tma.“

„Když se sbírá za soumraku, chutná nejlíp. Je osvěžený večerní rosou.“ Líbám ji na tvář a odcházím dřív, než mi to může rozmluvit.

Běžím přes mys, travnatý ostroh, který ze tří stran obklopují kamenité skály. Baileyovo pobřeží leží dole. Tady nahoře nikdy netrávím moc času. Stojí tu městská šibenice.

Čeká mě příšerný výjev. Ještě pořád tu visí dva cizoložníci z jihu, které chytili před měsícem. Zastavím se, při pohledu

na ostatky muže a ženy hnijící na větru se mi podlamují kolena. Zrádci prchající na sever. Odvracím se — ale ten obraz mi zůstane vypálený na vnitřní straně víček. A na místě mrtvých milenců vidím sebe a Rye. Sboristky říkají, že tady straší, a já o tom nepochybuju. Cizoložníci, zvrhlíci, uprchlíci a zloději — jejich těla jsou tu vystavena na odiv celému městu. Lidé se zpěvozáři nejsou jediní, kdo se musí strachovat o život.

Vzpamatuju se a sejdu po stezce dolů z útesu. K úpatí mysu lnou vysoké písečné duny. Nejlepší slanorožec roste právě tady. Shlížím dolů a v dálce vidím poblíž útesů Rye, drží se z dohledu a míří na vzdálený konec pláže. Zastavuje se až u Kormorání skály a hází žabky přes vlny. Abych nebudila podezření, dám se do sběru slanorožce. Pak k němu vyšlu svou zpěvozář.

„Ryei,“ oslovím ho.

Vycítí mě. „Proč tu nejsi doopravdy?“ Zklamáním mluví nahlas, a ne ve zpěvozáři.

„Chystala jsem se přijít. Ale pak jsem uviděla šibenici.“

Ukazuju mu ten výjev: pár viselců v hadrech, kterým vrány a luňáci oklořádávají tváře. Rye ho ve zpěvozáři zachycuje.

„Za to, co jsme těm lidem udělali, zasloužíme zatracení,“ říká hněvivě. „Co nám kdy provedli? Nic. Přísahám, že Northaven je prokletý.“

Znám Ryeův vztek. Plane v jeho nitru a dere se na povrch mnohem častěji než ten můj. Zlobí se na svého otce, na starší, vyslance Wheelera a každého dalšího nabubřelého pokrytce, který se tváří, jako by mu to tady celé patřilo. Obvykle ho dokážu uklidnit a odvést jeho mysl do jednoho z našich smyšlených útočišť. V našem společném snění jsme si vytvořili ostrov, kde žijeme v chatrči z naplaveného dřeva, a různé další nesmysly. Ale dnes není kam se v myšlenkách skrýt.

„Vím, že odjíždíte,“ říkám. „Wheeler nám to řekl — a ještě další věc. Řekl, že veteráni se brzy vrátí domů. Budu se muset vdát.“

Rye vycítí mé zlé tušení. Řeřavé uhlíky jeho frustrace temně žhnou.

„Takže před sebou máme rozhodnutí, co?“

Přikyvují. Tahle volba už na nás čeká dlouhou dobu.

„Až tě přinutí se vdát, jak dlouho zvládneš skrývat, co jsi zač?“ zeptá se.

Vrtím hlavou. „Musela bych být jako přízrak, abych to vydržela.“

„Pak musíme utéct.“ Rye to pronáší s takovou samozřejmostí, jako by se jednalo o docela jednoduchou záležitost.

„Jako ten pár tam na šibenici?“

„Pojď sem dolů,“ naléhá. „Měli bychom jít hned teď, bez váhání. Přes skály, dokud je odliv — a pak dál vřesovištěm. Jsme daleko za strážními věžemi. Nikdo nás neuvidí.“

Už když to říká, si uvědomím, že na totéž podvědomě myslím celý den. Co jiného můžeme dělat?

„Půjde nám o život,“ namítám.

„Když zůstaneme, budeme v ještě větším nebezpečí...“ Hluboce vzdychne. „Tebe odhalí — a já nechci umřít ve válce, ve kterou nevěřím.“

To mě znepokojí. Nikdo válku neproklíná víc než já, ale není pochyb o tom, že je třeba ji vybojovat.

„Ale jasně že ve válku věříš.“

Vrtí hlavou.

„Ryei, Aylišové jsou naši nepřátelé. Kdyby mohli, všechny nás vyvraždí.“

„Jak si tím můžeme být jistí? O zpěvozáři nám Velký bratr Peregrin lhal. Víme, že jsme lidé, jako všichni ostatní. A víme, že ti dva na šibenici neudělali nic špatného. V čem dalším nám Bratři lhali? Co když lžou i o válce?“

„Aylišové mi zabili tátu, zabili Daniela. Jsou to *zřůdy*.“

Rye zaplavuje vlna bolesti, přesně jak se dalo čekat. Opírá se do něj pokaždé, když slyší jméno svého bratra. Danielu Ternovi bylo jednadvacet. Jeho tělo dovezli zpátky domů v zapečetěné rakvi — bylo příliš zubožené, aby ho mohl kdokoli vidět. Když jeho bolest pomine, Rye ke mně vzhledne.

„Kdo je tvůj skutečný nepřítel?“ ptá se. „Aylišové jsou možná divoši, ale kdyby Bratři zjistili, co jsme zač, odvedli by nás do Domu proměny a vyřezali nám zpěvozář z mozků. To je podle mě zrůdné dost. Ti, proti kterým musíme bojovat, nejsou Aylišové. To Peregrin a Bratři.“

Zmlknu a vstřebávám jeho slova. Takhle vzpurné řeči předtím ještě nikdy nevedl. Nahoře na úbočí, kde hledám slanorožec, jako by se mi zem propadala pod nohama. Hledím daleko k obzoru. Zhluboka se nadechnu. A pak se k němu znovu připojím zpátky na pláži.

„Chytí nás, Ryei, na to vem jed.“

„No tak,“ prosí. „Do úsvitu už budeme daleko v Pustinách. Mohli bychom se dát na jih, ukrýt se někde v Greenswardu.“

Tělo se mi svírá úzkostí, kterou dokážu sotva snést. Chci s ním ležet pod hvězdami. Chci být volná. Chystám se mu to povědět, když vtom cosi ucítím. Možná se mi to jen zdá. To ten podivný křik kormoránů a šum tříštících se vln.

„Nesledoval tě sem někdo?“ ptám se.

„Ne.“

„Víš to jistě?“

„Jasně.“ Netrpělivým gestem ruky obsáhne prázdnotu rozlehlé pláže. „Ty si nemyslíš, že musí existovat i další jako my, kteří chtějí změnu? Ne všichni uprchlíci skončí na šibenici. Slyšel jsem, že se v Greenswardu skrývají lidé se zpěvozáří. Mohli bychom se k nim připojit.“

Srdce se mi trhá vedví.

„A co má matka? Pokud odejdu, už jí nikdo nezůstane.“

„Jestli tě miluje, bude ti přát volnost.“

Vidím vášeň v Ryeových očích. Chci ho líbat, znovu a znovu. Chci s ním klesnout do písku a najít jiný druh harmonie. Ale má námořnická mysl je neochvějně věčná.

„Budeme mít větší šanci, pokud si vezmeme mou loď. Když odejdeme teď, nebudeme mít nic. Jestli máme přežít, budeme potřebovat jídlo a peníze. Vezmu s sebou to málo, co jsem

vydělala. A ty nesmíš vypadat jako kadet. Přinesu ti nějaké táto-
tovo staré oblečení.“

„Kdy?“

„Teď už je přístav zatarasený. Zítra za soumraku. Sejdeme
se tady.“

Cítím jeho úlevu. V tichosti se držíme jeden druhého.

„Zítra za soumraku,“ šeptá. A náš pakt je uzavřený.

Nakonec ze spojení vyklouznu. Ve zpěvozáři ho ještě pohladím a vstanu společně s racky.

Půjdu s ním.

Budu s ním bojovat.

Budu s ním spávat a budu jeho ženou.

Budu s ním žít.

Nebo s ním zemřu.